

bane teiste mets: issandade foggedust; sest ühtainust ei leitud ulga seast, felle mästo ta ei olnud eßinud; kõigile olli ta surja teinud ja iggalmehhel temä peale kaebamisi. Se ainoke fedda tännini putumata jätnud, olli ta sellepoeg määrt. — Qui kuñingas täis surust ja vägge aujärje peal puhkas, astus eßiteks hunt kõige suguruõssa ning sobradega selisis teiste ulgast välja, kumardas allandlikult, alluotas kaebamise ja räkis: „Armoline kuñingas ja issand! wöike miño palvid kuulda! sest riikas ollete teie, suur, väggew ning auväart ja näitate iggamehhele õigust ning armo: wöitke siis fa miño peale allaštada ja suurt üllelohhut nuhhelda, mis Reinowadder, kurri rebbane, mulle on teinud. Tema kurjad teud fissendawad taewa pole! Paljogi ollen tännini waikseid fannatanud; aga et ta wörrolael mö naisele sõimo sadab ja pealegi rõwlisse valkirust tippub teggema, sedda ei jõua ma viiksemalt fannatada egga teie ees marjada. Nisamoti on ta mino lastele libbedat lodud met silmi purtsanud ja kolm väetikest üsna piimedats teinud. Se suur önnetus rõhhub mul süddame russuks ja lühendab miño ellopäivi. Näädala pärad räkides ei jõuaks ma Reinowadderi kurjad teud ülestunnistada, mis nurjatomale andeks annal sin, kui naise ja lapsed mul rahbul olleks jätnud. Mõistke siis, aus kuñingas! õigust mõda kurjategijale nuhtlust, ehet muido tasjun ma isse naise sõimamise Reinowadderile lätte.” — Qui hunt nütral meeleg jutto sai löppetund, tulli üks

weile koer, Pits nimü, ja juttustas Salsaleele kuñingale, mis sureo lehwusses ta tännini ellanud ja waesel wiil pääd toitnud, ja sudda tal ükskord talvel suremad wanaworra nälja kuñitutuseks ei olnud jänud kui üks worsti oisake, mis põesa alla mahhamattis ja Reinowadder tagajärrel ärra warraatas; sellepärast vallus Pits kuñinga armo poolt targale nuhtlust. Pitsikese su waus waenvalt finni, seal karegas waña issane kas Hints aewastes ning turtjudes kuñinga ette ja ütles: „Ei ükski wöi üllelohtuse Reinowadderi peale enam kaebust tösta, kui teie isse, kõrge kuñingas ja riigi wallitseja! sest seddagri ei olle siin uhkes issandade loggoonnas leida, olgo waña ehet noor, suur ehet weike, kes laiwalat rebbast enam ei peaks kartma kui teid, ehet teil kül awwalik wölli ning meelewald läes on. Lialte Pitsikese kaebamine on üks tühi ass ja ei mitte jutto väart; seit eßiteks on rägitud juhtumisest jubba suus aastad teed, ja teiseks olli nimetud worsti: otsole õiguse polest miño oma. Talleb mul siin töötelikult tunnistada, sudda ükskord teed läies öhtq ilja Ojjaweslike juhtusin; mäldri naine tukkus wölli taga, maugo-wagen seisus laual; mina läppasin worstikese ja pillasin üri järrel lippates suust mahha, mis koer aiso mõda pea üllesleidis ja endale pärri.”

„Hints! pea lõuad finni!” fissendas Panter, üks suur kass: suggo ellajas: „sõnad on siin ilma aego ja üsna tuulde rägitud, mis teie tüha kaebate?